

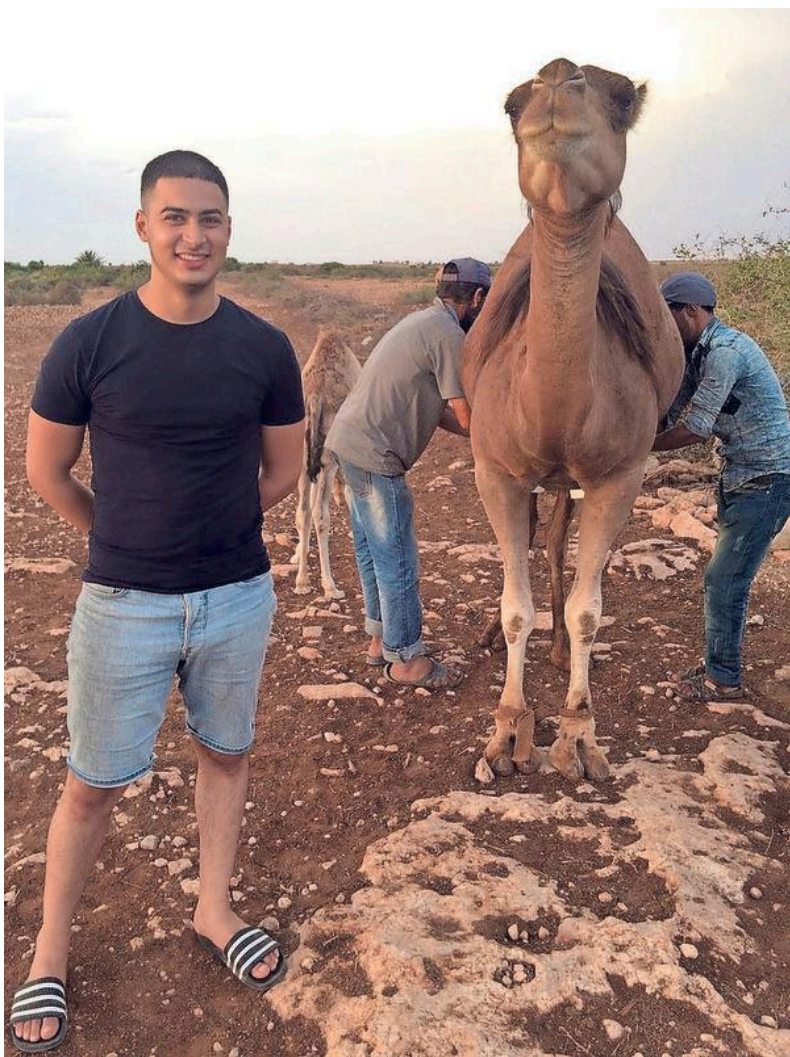
INTERVIEW Adam Nassiri (25) kreeg vmbo-advies en is nu meester in de rechten

’Familie is belangrijk voor me: ik groeide op in een warm gezin’

Altijd kwam ik er op tijd achter dat mijn ouders gelijk hadden

Grenzeloos Hoorn

Adam Nassiri heeft samen met Abderrazak Azzouzi en Jeffrey Hoestlandt Stichting Grenzeloos Hoorn opgericht. Adam begeleidt nu vooral jongeren met een niet-westerse achtergrond met hun huiswerk. „Die tak breiden we binnenkort uit met meer docenten. Ik blijf jongeren begeleiden, ook als ik straks een drukke baan als advocaat heb. Zij en hun ouders zien mij als voorbeeld en dat stimuleert.” Zijn partners helpen Horinezen die buiten de maatschappij vallen. Zoals ex-gedetineerden, verslaafden, daklozen of risicojongeren. De stichting doet dit samen met dnoDoen, het Leger des Heils en de gemeente Hoorn. „Door dagbesteding brengen we structuur in hun leven.”

Adam Nassiri, hier 18 jaar oud, in Marokko.

EIGEN FOTO

Ingrid Spelt

Hoorn ■ Even voorstellen: Adam, een open, pas afgestudeerde student met een flinke dosis humor. Maatschappelijk betrokken en gek op zijn familie, de Nederlandse en Marokkaanse cultuur en Hoorn, de stad waar hij opgroeide en woont. Spreek je Adam, dan zit die glimlach continu op je gezicht ‘geplakt’.

Gastarbeider

Opa van moeders kant kwam als gastarbeider op 10 oktober 1970 naar Nederland. Stond op de fabrieksvloer in Rotterdam, Medemblik en Hoorn. Zijn gezin bleef achter in Marokko. Zijn dochter spendeerde eens een zomer bij haar vader in Nederland op een visum. Het beviel Adams moeder wel, dat koude kikkerlandje. Opa van vaderskant was schapenhouder in

Al-Aaroui. Een groot deel van Adams familie woont er nog. Ze brengen met elkaar de zomers door in Marokko: cultuur, geur en sfeer opsnuiven. De laatste zomers werkt Adam op Schiphol om zijn colleged te verdienen. Wordt wel weer eens tijd, een vakantie in het thuisland van zijn ouders. „Ik hoop deze zomer.”

Toekomst

Mams haalde paps over om naar Nederland te vertrekken, en daar samen een toekomst op te bouwen. Zij verlangde naar een eigen gezin. In Nederland zouden ze het goed hebben. Hun kinderen zou het aan niets ontbreken met voldoende studiekansen. Adams vader nam de gok, vertrouwde op zijn vrouw. Werkte in de bloembollen, bij een broodbakker en sorteerbedrijf. Ze zijn happy in Nederland en dompelen zich onder in de Marokkaanse

se gemeenschap in Hoorn.

Adams vader raakte in 2004 arbeidsongeschikt door een bedrijfsongeval en vond zijn draai in het gezinsleven. Adam genoot van die onverdeelde aandacht van zijn ouders. „Mijn vader pakte zijn nieuwe rol snel op. Best knap, want het is niet leuk als je jong uit het arbeidsproces wordt gerukt. Hij bracht me naar school, de kickbokslessen en voetbaltraining. Haalde me ook weer op of bleef kijken bij een training. Ik groeide op in een warm gezin. Als ik uit school kwam, stond mijn moeder al in de keuken te koken. De Marokkaanse keuken staat bekend om een uitgebreide keuken.”

Of hij dat thuis ook doet, uitgebreid koken. Adam woont samen met zijn twee broers. Lachend: „Néé, meestal eten we bij onze ouders. Mijn oudere broer werkt als projectleider bij de Provincie en mijn jongere broer studeert geneeskunde. Voor uitgebreid koken hebben we helemaal geen tijd joh. Gezellig ook. Mijn zusje woont nog thuis en leert voor tandartsassistente. Alle momenten die ik bij ze kan zijn, benut ik. Familie is belangrijk”

Taalachterstand

Adam had een lichte taalachterstand op de basisschool. Balen, want hij wilde kinderarts worden. – Uiteindelijk switchte hij naar rechten – Ging na groep 8 een jaar naar de Kopklas om zijn Nederlands bij te spijkeren. Rolde zo via brugklas havo het vwo in. Thuis werd Marokkaans gesproken.

Waarom alleen Marokkaans?

„Een praktische reden denk ik. Mijn vader werkte voornamelijk met collega’s met een niet-westerse achtergrond en mijn ouders gaan bijna alleen om met mensen in de Marokkaanse gemeenschap. De oudere generatie is meer geneigd om mensen op te zoeken van hun eigen afkomst. Is de noodzaak niet hoog om Nederlands te leren.”

Met huiswerk helpen, of oudergesprekken op school voeren, is dan lastig. Dat maakte Adam snel zelfstandig. Neemt niet weg dat zijn ouders vierkant achter hun kinderen stonden en hen simuleerden om te leren en doelen te bereiken. Mogelijkheden benutten, die zij niet hebben gehad. Met een knipoog: „Dat werd ons herhaalde-

Adam Nassiri: „In de Koran staat dat een ziel niet meer wordt belast dan haar vermogen aankan. Die uitspraak zit als een mantra in mijn hoofd. Dat helpt.”

FOTO MARCEL ROB

Vwo was voor de Nederlandse elite werd wel eens gezegd

lijk voorgehouden.”

Zat Adam er doorheen, dan spraken ze hem moed in. Gaven complimenten. „Op school kwam het niet vanzelf aanwaaien. Ik moest hard leren. Als puber gooide ik soms de handdoek in de ring. Hangen op straat, en dan kom je ook in aanraking met jongeren die een verkeerde invloed hebben. Altijd kwam ik er op tijd achter dat mijn ouders gelijk hadden. Ze hielden mijn doel voor ogen: toen nog kinderarts worden. Haalden me terug bij de les. Die betrokkenheid was belangrijk. Dat ouders het vaak bij het rechte eind hebben, laat ik pubers van nu weten.”

Op de middelbare school had Adam wel eens het gevoel dat hij werd gediscrimineerd door docenten. Te maken kreeg met klassenonderscheid, omdat zijn ouders ongeschoold zijn. „Haalde ik een onvoldoende op het vwo dan was het ‘Zie je wel, misschien moet je naar de havo’. Ik moest knokken voor mijn plekje. Vwo was voor elite-Nederlanders werd wel eens gezegd.”

Meen je dat nou serieus?

„Ja, maar ik heb geen zin om een zeikverhaal te houden over discrimi-

natie of klassenonderscheid. Klassenonderscheid komt ook voor bij autochtone jongeren. Kun je je beter wapenen door te laten zien dat je het wel kunt. Docenten opzoeken die wel in je geloven, want die had ik ook!”

„Dat ligt aan mijn roots” schoot toch wel door zijn hoofd toen die 16e afwijzing voor een stage zijn mail binnen rolde. Adam lezen ze nog, bij Nassiri haken ze misschien af. Adam nuchter: „Kan ook een hersenspinsel zijn door emotie, zo reëel moet je ook zijn. In de Koran staat dat een ziel niet meer wordt belast dan haar vermogen aankan. Die uitspraak zit als een mantra in mijn hoofd. Dat helpt. Uiteindelijk heb ik bij prachtige kantoren stage gelopen. Ben ik dankbaar voor. Als mensen goed voor jou zijn, mag je dat laten zien.”

Wat betekent de islam voor jou?

„Zo heb je even? In het kort: mijn basis, een manier van leven en mentale voldoening. Ik bid vijf keer per dag. Op de VU en UvA, waar ik mijn bachelor en master heb gehaald, zijn bid- en stilte-ruimtes. Ik blijf mijn geloof actief en dat wordt gerespecteerd.”

29.000 reacties kreeg Adam op zijn LinkedIn-bericht dat hij van ver gekomen is en nu meester in de rechten is. In één weekend spitte hij alle reacties door met verzoeken om te komen praten voor een mooie baan of zijn verhaal op scholen te vertellen. „Die scholen ga ik zeker bezoeken. Het is fijn als je een voorbeeld voor jongeren kunt zijn. Of iemand nu een mbo, hbo of universitaire studie wil volgen, het gaat erom dat je je droom najaagt.” Zijn toekomst ligt bij het ondernemingsrecht. „Ondernemingsrecht is een mooie mix van juridische en economische belangen. Uitdagend!”

Bij Geert-Jan Knoops of Gerard Spong?

Lachend: „Ik heb bewondering voor de advocaten die in talkshows aanschuiven, maar ik kijk nog meer op tegen de Marokkaanse advocaten in mijn gemeenschap in Hoorn. Zij waren mijn grote voorbeelden. Kwamen pas rond hun 12e naar Nederland, en hadden een grote taalachterstand. Als zij het konden, moest het mij ook lukken. Wie ik ben als advocaat? Iemand die volledig kunt vertrouwen en

tot het uiterste gaat. Altijd op zoek naar oplossingen.”

Adam blijft Hoorn trouw. Zijn leven lang, denkt hij. „Ik ben een rasechte Horinees, een kind van deze stad. De stad is niet te druk, niet te klein en heeft alle voorzieningen. De inwoners zijn top en hebben respect voor elkaar.”

Diploma op zak en nu?

„Een baan in de advocatuur vinden en een gezin stichten. Nee, die vrouw is nog niet in beeld, maar komt vanzelf op mijn pad. Ik hoop dat mijn gezin er later net zo uitziet als het gezin waarin ik opgegroeid ben. Dat ik mijn kinderen dezelfde waarden en normen kan meegeven. Respect voor anderen is er bijvoorbeeld één van. Mijn ouders hebben ons geleerd dankbaar te zijn, omdat we het goed hebben. Iets terug doen voor de maatschappij. Net als mijn ouders zal ik een luisterend oor voor mijn kinderen zijn en activiteiten met ze ondernemen. Een sterke en hechte familieband is belangrijk voor de ontwikkeling van een kind. Het enige verschil is dat ik in staat ben om ze inhoudelijk te helpen met school.”

Marokkaanse advocaten in de gemeenschap waren m’n grote voorbeelden